

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 431/2018
18.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Мирољуба Томића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Роберта Сарамандића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Роберта Сарамандића – адвоката Марка Димитријевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К бр.69/2016 од 20.09.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1421/17 од 18.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 18. априла 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Роберта Сарамандића – адвоката Марка Димитријевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К бр.69/2016 од 20.09.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1421/17 од 18.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К бр.69/2016 од 20.09.2017. године окривљени Роберт Сарамандић је, поред осталих окривљених, оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63)КЗ урачунато време проведено у притвору од 12.05.2014. до 10.09.2014. године.

Истом пресудом, окривљени Роберт Сарамандић обавезан је да плати на име трошкова кривичног поступка Вишем суду у Јагодини износ од 467.130,00 динара, који трошкови се односе на трошкове лечења док је био у притвору и на накнаду за заступање од стране браниоца по службеној дужности, те да Вишем јавном тужилаштву на име трошкова кривичног поступка плати износ од 252.727,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1421/17 од 18.01.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Јагодини и бранилаца окривљених АА и Роберта Сарамандића, а пресуда Вишег суда у Јагодини К бр.69/2016 од 20.09.2017. године у осуђујућем делу, у ставу I и II изреке, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Роберта Сарамандића – адвокат Марко Димитријевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којим повредама се ради, с тим што из образложења захтева произилази да бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Роберта Сарамандића ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и истовремено одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано бранилац окривљеног Роберта Сарамандића у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правоснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на тај начин што су засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати. При томе, бранилац као недозвољен доказ означава наредбу Вишег суда у Јагодини Стр. Пов.бр.61/13 од 25.12.2013. године, којом је одређена посебна доказна радња тајни надзор комуникације у односу на окривљеног, обзиром да у наредби није на несумњив начин одређено њено трајање. С тим у вези, бранилац у захтеву указује да се у наредби наводи да се после првог продужења у трајању од три месеца, трајање мере може продужити још највише два пута у трајању од по три месеца, што наведену наредбу чини незаконитом, јер се наведена могућност продужења у трајању од два пута по три месеца односи само на кривична дела за која је посебним законом одређено да поступа јавни тужилац посебне надлежности, а не и на кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, за које је окривљени правоснажном пресудом оглашен кривим.

По оцени овога суда, бранилац окривљеног неосновано у захтеву истиче да су нижестепене пресуде засноване на недозвољеном доказу, из следећих разлога:

Према стању у списима, наредбом суда за предходни поступак Вишег суда у Јагодини Стр. Пов.бр.61/13 од 25.12.2013. године, одређен је тајни надзор комуникације за окривљеног Роберта Сарамандића, при чему је у наредби наведено да та мера може трајати три месеца, да се због неопходности даљег прикупљања доказа може продужити највише за још три месеца, те да се изузетно може продужити још највише два пута у трајању од по три месеца. У истој наредби одређено је и да се спровођење надзора прекида чим престану разлози за његову примену, те да мера почиње да тече од 25.12.2013. године. Ова мера продужена је наредбом судије за предходни поступак Стр. Пов.бр.61/13 од 19.03.2014. године за још три месеца, при чему је одређено да више не може бити продужена, те да мера почиње да тече од 25.03.2014. године и да може најдуже трајати до 25.06.2014. године.

Имајући у виду наведено, дакле да је у наредби од 25.12.2013. године наведено да мера почиње да тече од 25.12.2013. године и да ће трајати три месеца, да је ова наредба продужена наредбом од 19.03.2014. године за још три месеца, при чему је у овој наредби наведено и да мера не може више бити продужена, те да почиње да тече од 25.03.2014. године и да може најдуже трајати до 25.06.2014. године, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу којем истиче да наведена наредба не садржи време трајања и да је стога незаконита, оцењен неоснованим.

Наиме, у наредбама којима се одређује тајни надзор комуникације, сходно одредбама члана 166. и 167. ЗКП, није неопходно одредити и до када тачно траје ова мера, већ је довољно одредити почетак спровођења мере и дужину трајања, што је и наведено у наредби Стр. Пов.бр.61/13 од 25.12.2013. године. Када се има у виду и чињеница да је ова наредба продужена наредбом од 19.03.2014. године, за још три месеца, те да је одређено да ће ова мера трајати најдуже до 25.06.2014. године, то је првостепени суд у свему поступио по одредбама члана 166. и 167. ЗКП. Стога су наводи захтева којима се указује да је ова мера незаконита, неосновани.

При томе је без значаја чињеница да је у првој наредби, од 25.12.2013. године, наведено да ће мера бити изузетно продужена још два пута за по три месеца, обзиром да је укупно трајање мере накнадно одређено наредбом од 19.03.2014. године, те да је сходно томе укупно трајање мере износило шест месеци, односно два пута по три месеца, како то и прописује члан 167. став 3. ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

Неосновано са истим захтевом указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези, наводи да су приликом доношења одлуке нижестепени судови у потпуности занемарили чињеницу да у конкретном случају не постоје сви елементи кривичног дела из члана 246. став 1 КЗ због којег је окривљени оглашен кривим. Према ставу браниоца, у конкретном случају не

постоји објективно обележје, односно објекат радње предметног кривичног дела – опојна дрога, обзиром да опојна дрога није пронађена ни код једног од лица који су од окривљеног Роберта Сарамандића куповали опојну дрогу, нити је пронађена код окривљеног. Прем наводима захтева, без постојања објекта, односно предмета кривичног дела нема ни кривичног дела, те је потпуно нејасно на основу којих доказа је суд утврдио да је окривљени Роберт Сарамандић посредовао у продаји опојне дроге.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани, обзиром да су у изреци правноснажне пресуде јасно опредељени објективни елементи предметног кривичног дела.

Наиме, према изреци првостепене пресуде, окривљени Роберт Сарамандић је у периоду од 31.12.2013. године до 24.03.2014. године свестан да је његово дело забрањено, неовлашћено посредовао у продаји опојне дроге „хероин“ за потребе већег броја уживаоца ове врсте опојне дроге са територије Општине Ћуприја, Параћин и Деспотовац, тако што је са уживаоцима остваривао телефонску комуникацију и са истима уговарао количину и цену опојне дроге „хероин“, на начин детаљније описан у изреци пресуде.

Како дакле, изрека правноснажне пресуде садржи објективна обележја, односно предмет кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1 КЗ, због којег је окривљени оглашен кривим (опојна дрога „хероин“), то су супротни наводи захтева, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић